

Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουν
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Κυριακὴ Σ' Πεντηκοσταρίου (τοῦ Τυφλοῦ)

Θεωρεῖν τὸν Ἰησοῦν*

Ὁ σύνδεσμος θέας καὶ μαρτυρίας

Ἡ δυνατότητα τοῦ ὁρᾶν, τοῦ βλέπειν, ἡ θέαση τῶν ἀντικειμένων γύρω μας καὶ πρὸ πάντων τῶν συνανθρώπων μας, ἀποτελεῖ μία ἀπ' τὶς πιὸ μεγάλες καὶ ὁμορφες δυνατότητες ἐπικοινωνίας. **Ὅταν** τὸ βλέμμα συναντᾷ τὸ βλέμμα, βρισκόμαστε στὴν πιὸ ἀποφασιστικὴ στιγμή ἐπικοινωνίας, ἐφ' ὅσον φυσικὰ προϋπάρχουν καὶ οἱ ψυχολογικὲς προϋποθέσεις πού δίνουν στὸ βλέμμα τὸ ιδιαίτερο βάθος καὶ τὴ δυνατότητα διεισδύσεως. **Τὸ** ἓνα βλέμμα βυθίζεται μέσα στὸ ἄλλο μὲ τρόπο ἀνεξήγητο, μυστικό. **Ὁ** καθένας γίνεται ὑποκείμενο καὶ ἀντικείμενο θεωρίας ταυτόχρονα, θεωρὸς καὶ θεωρούμενος.

Τὸ βλέμμα προχωρεῖ βαθειὰ μέσα ἀπ' τὴ ζωντανὴ θυρίδα τῶν ματιῶν. **Ὅλη** ἡ ψυχὴ γίνεται ματιὰ καὶ εἰσδύει στὴν ἄλλη ματιὰ ὅλη δι' ὅλης. **Ὅσο** σδῆποτε λόγος κι ἂν γίνει γιὰ τὴν ἀξία καὶ τὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ βλέμματος δὲν θὰ μπορέσει νὰ παραστήσει σ' ὅλο τῆς τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκταση τῆ σημασίας τῆς ἐνέργειας «τοῦ θεωρεῖν».

Ἡ θέαση, «τὸ θεωρεῖν», ἔπαιξε πρωταρχικὴ σημασία στὴν σχέση μὲ τὸν Ἰησοῦ. **Ὁ** Ἰησοῦς ὑπῆρξε ἀντικείμενο θέας τῶν πρώτων Μαθητῶν Του. **Τὸν** εἶδαν, **Τὸν** θεώρησαν. **Καὶ** μετὰ **Τὸν** γνώρισαν καὶ προχώρησαν στὴν βαθύτερη καὶ μυστικότερη θεωρία Του.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶναι πολλὸ σαφής: **«Ὁ** ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς· καὶ ἡ Ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἐώρακάμεν καὶ μαρτυ-

ροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν Ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν· ὁ ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Ἰωάν. Α' 1-3).

Ἡ θέαση αὐτῆ τοῦ Ἰησοῦ σὰν ἀνθρώπου καὶ αἰσθητὰ ψηλαφητοῦ ἦταν ἀναγκαία, γιατί χωρὶς αὐτὴν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ξεφύγει ἡ θεωρία τοῦ Ἰησοῦ ἀπ' τὸ συγκεκριμένο καὶ τὸ ὀρισμένο στὸ ἀόριστο καὶ ἀπροσδιόριστο, ἢ καλύτερα σ' ἓνα θολὸ καὶ σκοτεινὸ μυστικισμό, ὅπου χάνονται τὰ ὅρια ἀνάμεσα στὸ ἀληθινὸ καὶ στὸ πλασματικό. **Γι'** αὐτὸ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐπιμένει: **«Καὶ ἡμεῖς θεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν»** (Α' Ἰωάν. δ' 14).

Εἶναι ὅμως φανερὸ πὼς ἡ θέαση τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ εἶναι μία ἀπλὴ λειτουργία τῆς ὁράσεως. **«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρός»** (Ἰωάν. α', 14). **Ὁ** Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγινε σὰρξ, χωρὶς νὰ παῦσει ὅμως νὰ εἶναι ὅ,τι ἦταν. **Κάθε** τι ποὺ γίνεται κάτι ἄλλο ἀποκτώντας τὶς ιδιότητες ἐκείνου τοῦ ἄλλου, παύει νὰ εἶναι ὅ,τι ἦταν προηγουμένως. **Εἶναι** κάτι καινούργιο πιά.

Ὁ οἶνος ποὺ ἐγινε τὸ νερὸ στὶς ὑδρίες τοῦ θαύματος στὴν Κανὰ δὲν εἶχε πιά τίποτε τὸ κοινὸ μ' αὐτὸ ποὺ ἦταν. **Μονάχα** ὁ Λόγος μπορούσε νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ Λόγος καὶ «σὰρξ» ξεπερνώντας τῆς φύσεως τοὺς ὅρους. **Τὸ** φυσιολογικὸ βλέμμα ἔδειχνε τὸν Ἰησοῦ. **Ἀλλὰ** αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ δώσει πληροφορίες ἱκανοποιητικὲς γι' Αὐτόν. **Χρειαζόταν** καὶ ἄλλου εἶδους βλέμμα, γιὰ νὰ δεῖ καὶ τὸν Λόγο ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν «σάρκα». **Χρειαζόταν** μία εἰδικὴ δυνατότητα θεωρίας καὶ θεάσεως τῆς δόξας Του, τῆς μοναδικῆς του δόξας σὰν Υἱοῦ Μονογενοῦς.

Ποιά εἶναι ἡ εἰδικὴ αὐτὴ ματιά, ἢ καλύτερα, σὲ τί πρέπει νὰ μεταμορφωθεῖ ἡ ματιά, γιὰ νὰ θεωρήσει τὸν Ἰησοῦν ἀληθινὰ καὶ σωστά; **Μᾶς** τὸ λέει ὁ ἴδιος: **«Τοῦτο δέ ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός Με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν Υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς Αὐτὸν ἔχη ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσῃ αὐτὸν Ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»** (Ἰωάν. σι' 40). **Τὸ** «θεωρεῖν» ἐδῶ γίνεται ταυτόσημο μὲ τὸ «πιστεύειν». **Παύει** δηλαδὴ τὸ βλέμμα νὰ ἀποτελεῖ μία καθαρὴ ἐνέργεια τῆς αἰσθήσεως μόνο. **Τὸ** βλέμμα γίνεται πίστη.

Τὸ θεωρεῖν ἔχει λόγον ὑπάρξεως τότε μόνον, ὅταν γίνεται ὄχημα πίστεως. **Ἀλλιῶς** μένει μία ἀπλὴ φυσιολογικὴ ἐνέργεια χωρὶς βάθος καὶ ιδιαίτερη σημασία. **«Εωράκατέ Με καὶ οὐ πιστεύετε»** (Ἰωάν. σι' 36). **Εἶναι** μία διαπίστωση καὶ ἓνα παράπονο τοῦ Ἰησοῦ, γι' αὐτοὺς ποὺ ἔμεναν στὸ πεδίο τῆς φυσιολογίας μόνον. **Ἀλλὰ** τὸ «θεωρεῖν» αὐτὸ γίνεται ἀφορμὴ καταδίκης. **Γιατί** ἐνέχει μέσα του τὸ στοιχεῖο τῆς κρίσεως. **«Εἰς κρίμα Ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται»** (Ἰωάν. θ' 39) καὶ **«εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχατε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει»** (Ἰωάν. θ'

41). **Ο** ἄνθρωπος καταδικάζεται στήν περίπτωση αὐτή ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του νὰ μένει στὸ χῶρο τοῦ γήινου καὶ τοῦ ἐγκόσμιου χωρὶς νὰ ἀξιώνεται νὰ γίνῃ θεωρὸς τῶν ἐπέκεινα.

* * *

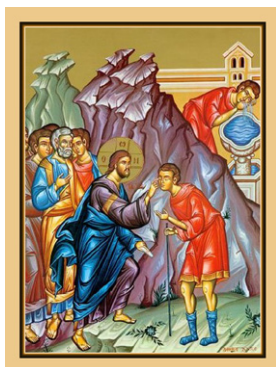
Ο Ἰησοῦς ὁμως δὲν εἶναι τώρα καὶ σωματικὰ παρὼν στὸν κόσμο. Παύει ἄραγε ἡ δυνατότητα τοῦ θεωρεῖν τὸν Ἰησοῦν; **Τ**ώρα ἔχουμε ἀντιστροφή τοῦ ἄξονα θεωρεῖν-πιστεύειν. **Γ**ίνεται πιστεύειν-θεωρεῖν. **Μ**ὲ τὴν πίστη καθαρίζει τὸ βλέμμα καὶ προχωρεῖ στὴν ἄμεση ἐσωτερικὴ θεωρία τοῦ Ἰησοῦ, καθαρίζει τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς. **Κ**αθαρίζει τὸ «διορατικόν», ὁ νοῦς, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μάτι τῆς ψυχῆς. **Σ'** αὐτὸ ἐνεργεῖ καὶ ἓνας ἄλλος παράγων ποὺ θὰ τὸν δοῦμε πιὸ κάτω. **Τ**ώρα δημιουργοῦνται, μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε χωρὶς δυσκολία, ὅροι καὶ προϋποθέσεις καλύτερες «*τοῦ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν*», πολὺ καλύτερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν οἱ ἄνθρωποι τότε ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἦταν καὶ σωματικὰ στὴ γῆ. «*Ἔως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἶρεις;*» (Ιωάν. 10, 24).

Η ἀμφιβολία καὶ ὁ δισταγμὸς βασάνιζαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀκροατῶν Του καὶ τότε, ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα τους ἔμενε μόνο στὸν ραββί. **Τ**ὸν ἔβλεπαν, **Τ**ὸν ἄκουγαν, **Τ**ὸν ψηλαφοῦσαν, καὶ ὁμως ἔβλεπαν χωρὶς νὰ βλέπουν καὶ ἄκουγαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. «*Τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα τὸν τὲ νοῦν τὰ τ' ὄμματα*». **Δ**ὲν λειτουργοῦσε ἡ ἐσωτερικὴ αἴσθησις, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ματιά. **Γ**ιατί; **Κ**ι' ἂν ὑποθέσουμε πῶς ὑπῆρχε καλὴ διάθεσις, ὁμως «*οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη*» (Ιωάν. ζ' 39). **Ἐ**τσι ἐρχόμαστε στὸν παράγοντα ποὺ παίζει τὸν πιὸ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸ ζήτημά μας.

Η θεωρία τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶναι ζήτημα ἐξυπνάδας, ὀξύνοιας, ὀξύδερκειας ἢ ἄλλων ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν δεξιότητων. **Δ**ὲν εἶναι προνόμιο μερικῶν ψυχῶν ποὺ ρέπουν στὴ μυστικὴ καὶ ἐσωτερικὴ ζωὴ, ποὺ εὐκολα βυθίζονται σὲ ἐνοράσεις καὶ χάνονται σὲ κόσμους ἀνεξέλεγκτους καὶ αὐθαίρετης ὑποκειμενικότητος. **Ο** Ἰησοῦς χάνεται ἀπὸ τὸ αἰσθητὸ ὀπτικὸ πεδίο, «*μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ Με*», ἀλλὰ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀπομάκρυνσὴ Του θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ τὸν ξαναδοῦν οἱ Μαθηταὶ Του καὶ τότε καὶ τώρα καθαρότερα: «*Καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὤψεσθέ Με, ὅτι Ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα*» (Ιωάν. ιστ' 16). **Ο**δηγὸς στὴ θεὰ αὐτὴν εἶναι ὁ Παράκλητος. **Ἐ**κεῖνος εἶναι ὁ ὁδηγὸς «*εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*». **Ἐ**κεῖνος θὰ διδάξῃ καὶ θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια καὶ γιὰ τὸν Ἰησοῦ. **Ἐ**κεῖνος θὰ **Τ**ὸν δοξάσῃ (Ιωάν. ιστ' 14 ἐ.). **Θ**ὰ μιλήσῃ γι' Αὐτὸν καὶ θὰ **Τ**ὸν φανερώσῃ στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ο Ἰησοῦς ἔρχεται καὶ πάλι στὴν Ἐκκλησίᾳ Του διὰ τοῦ Παρακλήτου. «*Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὤψεσθέ Με, ὅτι Ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα ... καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ* (ὅταν δηλ. θὰ ἔλθῃ

ὁ Παράκλητος) Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ Ὄνόματί Μου, δώσει ὑμῖν». **Ὁ** Παράκλητος μιλάει στὶς καρδιὲς καὶ φυτεύει τὴν πίστι. **«Ὅτι ἐώρακάς Με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες»** (Ἰωάν. κ' 29). **Ἀ**πὸ τώρα δὲν θὰ εἶναι ἀναγκαία ἡ αἰσθητὴ ψηλάφηση. **Τ**ώρα πιά εἶναι κατατεθειμένη ἡ μαρτυρία γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα θὰ φανερώνει τὸ βαθύτερο καὶ μυστικότερο νόημά της.

Τὸ Πνεῦμα ὑπάρχει μέσα στὴν Ἐκκλησία. Τὸ ἀνήκειν στὴν Ἐκκλησία, τὸ εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, πὺλ ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τὸ ἐχέγγυο τῆς μετοχῆς στὸ Πνεῦμα καὶ τῆς χορηγήσεως ἀπὸ Αὐτὸ τῆς δωρεᾶς **«τοῦ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν»**. **Ἐ**ξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἀνήκει κανεὶς στὸν κόσμον καὶ **«οὐ δύναται λαβεῖν»** τὸ Πνεῦμα (Ἰωάν. ιδ' 17). **Γ**ι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ. **Ὅ**λες οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἀπομύθευση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀνατομία του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ μὲ κριτήριον τὶς ἀνθρώπινες δυνατότητες κατανοήσεως δὲν κατέληξε παρὰ στὴν ἐξαφάνιση τοῦ Ἰησοῦ. **Κ**αθόλου παράξενο γιὰτὶ μετὰ τόση συζήτηση γίνεται λόγος **«περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν»** (Πρ. κε' 19).

Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, ἀδύναμο καθὼς εἶναι, εἶναι ἀνίκανο νὰ ξεπεράσει τοὺς φυσικοὺς ὅρους, πὺλ τὸ διέπουν καὶ τὸ κρατοῦν δέσμιον τοῦ παρόντος, καὶ νὰ κατανοήσῃ καὶ ἀκόμη πὺλ πολὺ, νὰ θεωρήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Μέσα ὅμως στὴν Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ὁ Ἰησοῦς. Μέσα στὴν Ἐκκλησία ὁ Παράκλητος μᾶς ὁδηγεῖ στὴν θεωρία τοῦ Ἰησοῦ. Μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν Ἰησοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία στηριζόμενη στὸ θεμέλιον τῶν Ἀποστόλων (Εφεσ. Β' 20) πὺλ κατέθεσαν μὲ τὸ αἷμα τοὺς τὴν μαρτυρία γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ στὴν χειραγωγή τοῦ Πνεύματος πὺλ Τὴν ἐμψυχώνει καὶ Τὴν ὁδηγεῖ στὴν ἐσωτερικὴ γνώση τοῦ Ἰησοῦ, κινεῖται ἀνάμεσα στὶς δύο παρουσίες τοῦ Ἰησοῦ μέσα στὴν ἱστορία. **Κ**αὶ ζεῖ μὲ τὴν μυστικὴ θεωρία Του καὶ τὴν ἀναμονὴ Του, ἔως ὅτου Τὸν δεῖ **«πρόσωπον πρὸς πρόσωπον»** (Α' Κορ. Ιγ' 12). **Τ**ὴν θεωρία αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ τὴν ζεῖ κάθε ἀληθινὰ πιστὸς μὲ ἓνα τρόπο πολὺ προσωπικό, ἀλλὰ πραγματικὸ καὶ ἀληθινὸ. **Ἐ**τσι ἐξηγεῖται ἡ σύμπτωση τῆς μυστικῆς ἐμπειρίας τῶν μεγάλων Ἀγίων πὺλ τὴν καταθέτουν στὸ κοινὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μιλᾶμε γιὰ τὴν θεωρία τοῦ Ἰησοῦ. **Ἡ** ἔννοια αὐτή, ἡ καλύτερα, ἡ πραγματικότητα πὺλ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφεῖ, ὅπως καὶ κάθε συναφὴς πραγματικότητα πὺλ ἀνα-

φέρεται στην οὐράνια καὶ ὑπερβατικὴ πραγματικότητα. **Γι'** αὐτὸ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθεῖ με λέξεις, πὺν ἀδυνατοῦν ἀκόμα καὶ τὴν περιγραφτὴ καὶ ἀπλὴ πραγματικότητα νὰ περιγράψουν. **Αὐτὲς** τὶς πραγματικότητες «οὐκ ἔξδν ἀνθρώπω λαλῆσαι» στὴν ἀνθρώπινη γλῶσσα (Β' Κορ. ιβ' 4). **Καὶ** γι' αὐτὸ, τὸ λόγο τὸν ἔχει ἡ ἄμεση ἐσωτερικὴ βίωση καὶ ἡ φανέρωση τοῦ Πνεύματος. **Ἐκεῖνο** πὺν μπορεῖ μονάχα νὰ λεχθεῖ εἶναι τοῦτο: **Τὸ** θεωρεῖν τὸν Ἰησοῦ δὲν εἶναι λέξεις χωρὶς ἀντίκρυσμα. **Εἶναι** μία ἀπρόσιτη πραγματικότητα πὺν τὴν γεύονται ὅσοι εἶναι ὅλο φωτιά καὶ θεῖο ἔρωτα.

Ῥρες-ῶρες ἐκφράζεται καὶ με δάκρυα καὶ με ἐσωτερικὸ κατακλυσμὸ χαρᾶς καὶ ἀνείπωτης εὐτυχίας, με συναισθηματικὴ εὐφορία καὶ πνευματικὴ ἀνάταση καὶ ἄρρητο γλυκασμὸ πὺν εἶναι μία ἰσχυρὴ πρόγευση τοῦ Ἰησοῦ καὶ μία ἀνείπωτη παρηγορία τοῦ πιστοῦ πὺν γιὰ τὸν Ἰησοῦ πονᾷ, θλίβεται καὶ πάσχει στὸν κόσμο αὐτὸ καὶ μαρτυρεῖ ἀκόμα καὶ γιὰ χάρη του. **Αὐτὰ** ὅμως δὲν συμβαίνουν πάντοτε. **Δὲν** εἶναι ὁ κανόνας. **Κανόνας** εἶναι ἡ πίστη. **Κανόνας** εἶναι ἡ «ἐν ἐσόπτρῳ καὶ ἐν αἰνίγματι» θέαση τοῦ Ἰησοῦ (Α' Κορ. ιγ' 12).

Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις πὺν ἡ ψυχὴ στὸν ἀγῶνα τῆς καὶ στὴν πάλῃ τῆς νὰ σταθεῖ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη στὸν ποθητὸ τῆς Νυμφίου περνάει ὥρες σκληρῆς ἀμφιβολίας καὶ δέρνεται μέσα στὴ συννεφιά καὶ τὴν φουρτοῦνα τῆς ἀβεβαιοτήτος. **Ἀλλὰ** στὴν κρίσιμη στιγμή φτάνει μία μικρὴ ἀνακίνηση τοῦ πυκνοῦ παραπετάσματος ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Πνεύματος γιὰ νὰ ἀφήσει νὰ διαφανεῖ ἡ ὑπάρχουσα πραγματικότης. **Νὰ** διαφανεῖ ὁ Ἰησοῦς...

* * *

Μερικοὶ συγκεκριμένοι «τρόποι» θεωρίας τοῦ Ἰησοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία:

1) Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Στὸ Μυστήριον ὑπάρχει ὁ Ἰησοῦς. **Στὸ** Μυστήριον συνεχίζεται ἡ Ἑνσαρκὸς Οἰκονομία Του με τὸ ἴδιο καὶ πὺν πολὺ τονισμένο τὸ στοιχεῖο τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἰησοῦ. **Στὴν** Παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Εὐσέβειας ἀναφέρονται περιπτώσεις ἁγίων ἀνθρώπων πὺν «ἐθεώρουν» τὸν Ἰησοῦ κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν Ἄρτο καὶ τὸν Οἶνο. **Ἐμεῖς** οἱ κοῖνοι πιστοὶ δὲν Τὸν θεωροῦμε με τὸν τρόπο αὐτό. **Τὸν** βλέπουμε μόνο με τὰ μάτια τῆς πίστεως. **Πιστεύουμε** πῶς εἶναι «οὐσιωδῶς παρὼν» στὴν Θεία Εὐχαριστία. **Τὸν** ἀγκαλιάζουμε μυστικά. **Τὸν** δεχόμαστε στὴν καρδιά μας.

Ῥ, σπάνιες στιγμὲς πνευματικῆς εὐφροσύνης! **Νοιώθει** κανεῖς πῶς τότε βρίσκεται στὴν προβαθμίδα τοῦ «θεωρεῖν τὴν δόξαν τοῦ Ἰησοῦ, ἣν δέδωκεν Αὐτῷ ὁ Πατήρ» (Ιωάν. ιζ' 24). **Μέσα** στὸ Μυστήριον λοιπὸν μπορούμε νὰ «ἀφορῶμεν εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ.

ιβ' 2) με απόλυτη βεβαιότητα, με την ίδια βεβαιότητα που μπορούσε να έχει ο Πρωτομάρτυρας, όταν έλεγε: «**Θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεφημένους καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα**» (Πρ. ζ' 56).

2) Οἱ Ἀδελφοί. Κάθε Ἀδελφὸς εἶναι τὸ ἀντίτυπο τοῦ Ἰησοῦ. Πίσω ἀπὸ τὸν κάθε Ἀδελφὸ κρύβεται ὁ Ἰησοῦς. Αὐτὸ ἀποτελεῖ πρώιμη συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὅπως βλέπουμε στὴ συνοπτικὴ Παράδοση: (Μαθ. Κε' 31-46).

Θεωρεῖν τὸν Ἰησοῦ σημαίνει στὴν πρακτικὴ κοινωνικὴ ζωὴ θεωρεῖν τὸν Ἰησοῦ στὰ πρόσωπα τῶν ἐλαχίστων Ἀδελφῶν του. **Ὁ** Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἔχει δύο ἐκφράσεις ποὺ μιλοῦν γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό: «**Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον Μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί Με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβεβήκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν**» (Ιωάν. ε' 24). **Καί:** «**Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς Ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν Ἀδελφὸν μένει ἐν τῷ θανάτῳ**» (Α' Ἰωάν. γ' 14).

Τόσο ἡ πίστη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅσο καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς Ἀδελφούς εἶναι μετάβαση πρὸς τὴν Ζωή. **Ἐφ'** ὅσον ὅμως ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ Ζωή, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη συγκλίνουν στὸ ἴδιο σημεῖο: στὸν Ἰησοῦ. **Ἄ**ν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναχθεῖ στὴ θέα τοῦ Ἰησοῦ χωρὶς τὰ δύο αὐτὰ φτερά.

3) Ἡ γενικότερη συνεπὴς ἐφαρμογὴ τῆς Ἐντολῆς τοῦ Ἰησοῦ. **Ἡ** σύγκρουση μετὰ τὴν πραγματικότητά μας, τὴν καθόλου εἰδυλλιακὴ, ἀμαρτωλὴ πραγματικότητά μας μετὰ τὴν ἀσκήμιες τῆς καὶ τὴν τρικλοποδιὰς ποὺ μᾶς βάζει στὴν προσπάθειά μας νὰ φανοῦμε συνεπεῖς, μᾶς βγάζει ἀπὸ τὴν αὐταπάτες καὶ τὴν φαντασιοπληξίες, ἀλλὰ καὶ μᾶς στερεώνει περισσότερο στὴν ἐπιθυμία τοῦ «**ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν**».

Θέλεις νὰ δεῖς τὸν Ἰησοῦ; **Ἀ**γάπησέ Τον θερμά, ὅσο γίνεται πιὸ θερμά, πιὸ δυνατά, πιὸ παράφορα. **Θ**έλεις νὰ δοκιμάσεις γνησιότητα τῆς ἀγάπης σου πρὸς τὸν Ἰησοῦ; **Τ**ήρησε τὴν Ἐντολὴν Του, ὅσο κι ἂν εἶναι δύσκολη ἡ ἐφαρμογὴ τους. «**Ὁ ἔχων τὰς Ἐντολάς Μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν Με· ὁ δὲ ἀγαπῶν Με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Μου, καὶ Ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ Ἐμμανὸν**» (Ιωάν. ιδ' 21).

Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν θέα τοῦ Ἰησοῦ. **Εἶ**ναι ὁ ὁμαλὸς καὶ ἀσφαλὴς δρόμος, στὸν ὁποῖο πατοῦμε μετὰ τὸ ἓνα πόδι, δηλαδὴ ἡ πραγματικότητα στὴν ὁποία ζοῦμε, ἐνῶ μετὰ τὸ ἄλλο πόδι πατοῦμε στὴν ἄλλη πραγματικότητα, τὴ μυστικὴ, τῆς ὁποίας εἴμαστε δυνάμει μέτοχοι. **Τ**ηρώντας κανεὶς τὴν Ἐντολὴν τοῦ Ἰησοῦ, φεύγει ἀπ' τὴν πραγματικότητα τοῦ κόσμου καὶ μπαίνει στὴν ἱερὴ περιοχὴ τῆς νοσταλγίας του καὶ τῶν μυστικῶν πόθων του. **Ἡ τήρηση τῶν Ἐντολῶν** εἶναι μία προσπάθεια νὰ ἀρθεῖ ἡ αὐλαία τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας ποὺ παρεμβάλλονται

ανάμεσα σὲ μᾶς καὶ στὸν Ἰησοῦ. **Ἡ** *τήρηση τῶν Ἑντολῶν* εἶναι ἡ προχώρηση γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἔρχεται γιὰ νὰ «ἐμφανίσῃ Ἐαυτὸν» καὶ «νὰ θεωρῶμεν τὴν δόξαν Αὐτοῦ».

Εἶναι τόση ἡ εὐτυχία καὶ ἡ μακαριότητα τῆς ψυχῆς ποὺ «εἶδε», ἔστω καὶ ἀμυδρὰ τὸν Ἰησοῦ, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ μένει μόνη στὴ θέα αὐτῆ, θέλει καὶ ἄλλες ψυχὲς νὰ γευτοῦν τὴν ἴδια πραγματικότητα. **Ἡ** μακαριότητα τῆς συν-θέας, τῆς συν-θεωρήσεως γίνεται αὐτόματα πιὸ μεγάλη, πιὸ βαθειά.

Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι εἶδαν τὸν Ἰησοῦ δὲν παρέμειναν σὲ μία ἀδράνεια, ἀλλὰ σκορπίστηκαν στὸν τετραπέρατο κόσμο καὶ διεκήρυξαν: **«Ὁ** *ἐώρακαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Α' Ἰωάν. α' 1-3).

Εἶναι φανερὸς ὁ σύνδεσμος θέας καὶ μαρτυρίας. **Θ**εάσεως καὶ ἀπαγγελίας, καὶ εὐαγγελισμοῦ καὶ συν-κοινωνίας καὶ ἄλλων στὸ ἄρρητο αὐτὸ θέαμα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ καὶ ἡ βιωματικὴ ἀφετηρία κάθε ιεραποστολικῆς προσφορᾶς καὶ προοπτικῆς. **Τίποτε** ἄλλο. **Τὰ** ἄλλα ὅλα εἶναι δευτερεύοντα συμπληρώματα. **Ἡ** πηγὴ τῆς ιεραποστολικῆς θέρμης καὶ δράσεως εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ιεραπόστολος «εἶδε» καὶ θεᾶται ἐξακολουθητικὰ τὸν Ἰησοῦ. **Καὶ** γίνεται ἡ βίωσή του αὐτὴ φωνή. **Καὶ** γίνεται ὅλη φωτιά. **Καὶ** συνεχίζει μὲ ἐσωτερικὴ βεβαιότητα τὸ ἔργο ἐκεῖνων ποὺ πρῶτοι εἶδαν τὸν Ἰησοῦ. **Τὸν** ἀνακάλυψαν ἐκεῖνοι καὶ μᾶς εἶπαν τί ἦταν αὐτὸ ποὺ βρῆκαν. **Τὸν** γευτήκαμε καὶ ἐμεῖς ἐλάχιστα καὶ βλέπουμε, ὅτι εἶχαν τόσο δίκαιο στίς διακηρύξεις τους.

Αὐτὴ ἡ ἐλάχιστη ἐμπειρία μας πρέπει νὰ γίνεи πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ βαθειά. **Νὰ** ἀνάβει τὴ λαχτára νὰ θεαθοῦμε πιὸ πολὺ τὸν Ἰησοῦ. **Νὰ** Τὸν θεαθοῦμε ὅσο γίνεται καὶ στὴν γῆ τούτη, ἀλλὰ νὰ Τὸν θεώμεθα καὶ στὸν Οὐρανό, ὅπου «πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α' Θεσ. δ' 17), «*θεωροῦντες τὴν δόξαν*» Του (Ἰωάν. ιζ' 24), προχωρώντας ἐκ μακαριότητος εἰς μακαριότητα...

□

(*) **Βλ.** <https://www.imaik.gr/?p=3086#more-3086>. • **Αρχιμ.** Εὐσεβεῖου Βίττη (†).
• **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.